

Bloody Mary

Már percek óta nézegette a vörös italban úszkáló, a pohár oldalán amőbaként szétkenődő, majd újra kerekülő tojássárgát. Szemmel láthatóan nagy kedvteléssel tellett ebben az egysejtűt sejtető játékban. (Egy filmben lehetett... Valami istenverte, extravagáns figura tojást kért a sékjébe két perccel azelőtt, hogy fejbe lőtték. Azóta ő is így itta. A mixerpofák szeme elkerekedett, mikor a pincér továbbította nekik a hasborzongató rendelést.) „Csodás ital ez. Benne az emberi teljesség. Vodka mint spiritusz, zeller mint libidó, paradicsomlé mint vér, bors mint életöztön, s a tojás, maga az agy.”

A színpad felől egyenletesen percegett a dob. A seprű vidáman sikálta a pergő olajbőrét. Néha hozzányomta a szívószálat a tojáshoz, amelyben ott derengett a csíra halvány sodratú zsinórja, s néha arra gondolt, hogy rögvest keresztüldöfi a pofátlanul pöffeszkedő sárgát. Most beszállt a bőgő is, s a háttérben leheletnyi szaxofon tírádák villódtak. Felemelte az italt, a visszafogott fény felé tartotta, s a bíboron átszüremlő világosságfoltokat kémlelte, mintha pohara valamiféle tudást sugalló varázsgömb volna. Elég híg ez a paradicsomlé – gondolta. Nemcsak a Sztalicsnajától. Ha nem vizeznék, nem hatolnának át rajta a fotonok, főleg ezek a gyenge műfényregimentek. Visszarakta a poharat az asztalra. A társaság többi tagja vadul verte a taktust, s elgyönyörködött a szólisták átéléstől szellemült fizimiskáján. Nem volt kivel beszélgetnie. Átdöfte a sárgát. Pont akkor, midőn a harsona belereccsent a dzsesszklub félhomályába. A taps közepette próbálta a makacs anyagot szétkerengetni, de az pofátlanul ragaszkodott a szívószál atomjaihoz. Végül kihúzta a szívókát, és a nyúlós sárgaság behuppant a borsos, vörös lébe. Igen, igen – a gravitáció sok mindent megold. Megoldja a nyelvet is. Ezt a gondolatát nem érezte túl logikusnak, nem is tulajdonított neki fontosságot, egy töredék volt csupán, szilánkokra tört lelkének egy csillanása. Megkönnyebbült, hogy lerázta ezt a túrhetetlen anyagot. Nem tudta, miért könnyebbült meg ettől, de nyomban az jutott eszébe, hogy a lét értelme csupán annyi, hogy nem figyelünk rá. Már mint magára a létre. Amikor belefeledkezünk, az a legjobb. A belefeledkezés = elfeledkezés. Kicsit hátrább nyomta magát a széssel, s máris kizökkent a belefeledkezésből...

A karfára tette kezét, s öntudatlanul átvéve a társaság ritmusrituáléját maga is a dzsesszütemet pöcögtette ujjáival. Megint alámerült a másodpercek sodrában. Amit látott, tulajdonképp föl sem fogta. Színpadra lépett egy bronzhajú énekes amazon. Fürtjei elhomályosították a színes szpotlámpákat. Kipréselte magából az első hangokat, melyek úgy búgtak, mint kagylóban a (gyerekeknek ha-

zudott) tenger. Ez is hazugság volt. Tátogott egy lény. Tulajdonképp hangtalanul, de valamiféle pofátlan fizika rezgésé lényegítette a semmit. Ez a semmi, amit nevezhetünk hangnak is, s ami nevetséges dolog a világegyetem egészéhez képest, hiszen a végtelen zömében felfoghatatlan, lévén, terjedésképtelen, szóval ez a semmi, megbizsergette az ágyékát. Ösztönösen odanyúlt. Érezte, felállt. Egy év óta először. Persze a tojársa fogta az első gondolat, mely körbecikkant a velejében. Bársonyosan omlottak az angol szavak, a dzsesszstenderd habfodrai. Bugyuta szöveg volt ez is, akárcsak magyar szövegtestvérei, de az ángilus máz elfogadhatóbbá tette. Megnyugodott keze a nemi szervén. Nem láthatta senki, mert visszaillesztette ülőalkalmatosságát az asztalhoz. Úgy érezte, itt az alkalom az első kortyra. Ünnepelni kell! Csípte a szája szélét, amit amúgy megmárt a novemberi hideg is. Ráemelte poharát az asztalszomszédjára, aki egyébként egyetemi társa és segítője volt. Aztán fixírozni kezdte az énekesnőt. Le nem vette róla tekintetét. Mikor úgy érezte, hogy az már többször is visszapillantott, megemelte felé véritalát. Odalenn még több életnedv tolult. Hirtelen, úgy tűnt, csüggedtség ragadta hatalmába. A poharat (hangosan a csendhez, de halkán a dzsesszhez) az asztallaphoz döndítette, fejét mellére szegte, s mereven nézte a merevséget lábai között. Valójában egy szaxofonszólón szörfözött, ahogy a Földközi-tengeren tette fiatalkorában, egy valódi deszkával. A szaxofon hanglökései az érzések hullámtarajaira dobták, ott körbekémlelt, de a következő pillanatban már azt leste, hogy sikolthat le egy hullámháton úgy, hogy a lendület... S így tovább, s így tovább... Kizökkenve mindenből. Hullámmá egyszerűsödve vagy bonyolódva. Kioltva a lét, ami nem más, mint gondolkodás, uralmát. Mert érezte, a lét csak akkor szűnik meg, ha belelényegül a részletekbe. Ha a szemlélődés, a koncentráció a tárgyakhoz, a világ apró részleteihez rántja. Ezért szeretett úgy bíbelődni még az italokkal is. A szénsavval félórákat elbűvészkedett, miközben odalátta magát bűvárharangban emelkedő tengerkutatónak. Nem egyszer – ezerszer. A teafüvet italhülésig kavargatta a csészében, míg szemlélte magát a körbekerengő halraj vezetőjeként. A forró levesben tészta-barrakúdák elől, sárgarépa-korállszirtek, petrezselyemhínárok között krollozott, míg meg nem rémítették a bors-sünhalak csapatai. Tulajdonképp a kizökkenés nagymestere volt. Ha nem lettek volna kényszerítő apróságok (szavajárása), kizökkenet volna az egész földi létből, ebből a nevetséges sorsba vetettségből. Például az, hogy most meredez odalenn, ami a múltét óta cserben hagyta, egy ilyen kényszerítő apróság. Annyira idegen tőle már ez az érzés, hogy nem tud belemerengeni. Gondolkodnia kell rajta, s ez szinte fáj. Fáj, mert a gondolkodás pillanatában tudja, ő kívül áll azon a valóságon, amelyikről oly szívesen ábrándozik. Ő csak egy szálka a tökéletes teremtésben. Amit az egészséges világegész kivet magából. Már meg is kezdte a kidobást, úgy egy éve. Most meg, csodák csodája, ez a szálka ágat növeszt, zöld hajtást. Elni kezd megint. Horgonyt vet a hús-vér tapasztalhatóságba. Mi történik vele? Egyáltalán nem szerette a keresztutakat, a döntéskényszereket. Eltökéltje volt a gyors múlásnak... Erre meg az élete, a saját élete kezd incselkedni vele a lábai közül.

Szét pattan a szaxofontenger, szétmállott a zenekarjelenés, földre omlott az énekes-idol. Meleg nedvességet érzett combtövein. Sárga forróságot. Előtte három üres pohár. A poharak falán borstörmelék, zellerlevél-darabkák, a poharak alján nyállal elegy Bloody Mary maradék, sárgás-vöröses kotyvalék. Restellte magát. Másra gondolt, más kiteljesedésre, s nem egy folt terebélyesedésére. Esetleg egy kisebb folt szóba jöhetett volna, még emlékezett ilyen parányi, másnapra megszáradó foltocskákra. De ez... Behugyozott. Annyira beleélt magát a gondolattalanság szörfjátékába, ami mögött tengermorajlásként a dzsesszénekesnő hangja bűgött, hogy behugyozott. Körbesandított, de mindenki tapsolt, kurjongatott, füttyült, tetszést nyilvánított. Kit érdekelt volna az ő nyomora... Ez a csendes, elázásos nyomor. Ez a combközi kiterjedésjáték, önmaga meghosszabbítása egy tócsává. Hülyeség... A szpotlámpák kialudtak, a terem fénye újra birtokba vette a homályosabb sarkokat. Társasága beszélgetni kezdett. A díva megállapodott a bárzongoránál, s mély slukkokat szívott szipkás szivarkájából, míg egy konyakospohár tartalmát kerengette szakértelemmel. A beszélgetés jelentéktelen téma körül forgott, a hétvégi forma egyes futamot vitatták. Semmi sem undorította jobban a forma egynél. A száguldás, az unalom... Mit ér mindez, ha csak nézem, ha órákig beszélek róla – sumaherokok meg barikellőzök. Mindenki hülye, aki ezzel csalatja magát! Ásított. Néha-néha odakapta kezét a combtöveihez. De nem képzelgett. Az egy húgyfolt. S egyre nyirkosabb. Lúdbőrzött a nyaka. Megremegett. Búcsúzkodni kezdett, mikor huszonkét perc múlva is a start utáni tömegkarambolról dumáltak.

Komoly hideggel rukkolt elő a november. Majd belefagyott a kocsijába. Hiába a termozseki, a két réteg pokróc, a bundakesztyű. Didergett. Pedig hol van még az otthona, a nyomorú, földszinti, penészedő falú szükséglakás, egy hajdani, jobb napokat látott mosókonyha. A kesztyűt különben is le kellett vennie, mert nem érezte a dzsojsztik finom elmozdulásait. Egész jó járgányra tellett a balesetbiztosításból. Ment vagy tizenötöt óránként, s az akkumulátor bírta vagy negyven-ötven kilométeren át. (Egyszer kirándulást tett a Velencei tóhoz, pont egy Lynch film megnézése után. Hat óra alatt leért, bár hozzá kell tenni, a komolyabb emelkedődőkön, kettő ilyen is volt, föl kellett húzatnia magát. A kaland alatt kétszer került életveszélybe. Egyszer úgy megijedt egy hirtelen feltűnő autótól, hogy belekormányozta magát az árokba. Szerencsére biciklisták érkeztek, akik kinyalábolták, visszarakták a kocsijába, hátba veregették, s bosszantóan ép lábikráikat megfeszítve odahagyták. Másodszorra egy kamion lapította ki majdnem. Centik hiányoztak ahhoz, hogy a betoncsík örök részévé váljon. Mert útja során nem a tájat fürkészte, hanem az aszfaltot, mely csöndesen zümögött alatta, soha el nem apadón, örök folyóként, mely majd falu-tóba, város-tengerbe torkollik. Tutajosnak képzelte magát, mely a nagy csábítást, a változatlanak tűnő változót, a vizet zabolazza... Megúsza ezt a kizökkenést is... Visszajött, s gyönyörét lelte a tájban, még ha az satnya, út menti cserjék, fácskák képében tisztelgett is neki.) Most is csúcsebességgel suhant. A külső sávból hatvan-hetven centit a maga javára csalva, zökkenve úthibákon, félrecsúszott kanálisfedőkön. Vörösen izzottak helyzetjelzői. Néha esztelen dudálást hallott, mikor a közvetlenül mögé került autokat túlkölték azok, akik nem látták szánalmas kis szekerét, a lelassulás okát. A hideg szél bele-

belekóstolt cserepes ajkaiba, amit a Bloody Mary is szétmart. Nyelvével nyalintott a fájdalomán, még nagyobb szenvedéseket okozva szájszéleinek. A hideg alávacskolt a pokrócoknak, s korcsolyázni kezdett húgytól nyirkos combjain. Pocsékul érezte magát. De a városban nem lehet kizökkenni. Itt figyelni kell. Percenként jelentkező problémákat kell megoldani az életben maradás reményével. Teljes odafigyelés. Nem, nem gondolkodás. Még nem, de az előszobája. Úgyhogy nézett maga elé, s hallgatódzott maga mögé. Kitágította látásának perifériáit. Kapucniját is letépte magáról. Szó szerint letépte. A cipzár szétszakadt, s a kapucni, amit szellőkések dagasztottak, a kezében maradt. Megállt. Bekapcsolta a vészvillogót. Hallotta a több tonnás kamionok közeledését. Gyengébb és löerősebb motorok torokbömbölését. Most egy biciklis kerülte, miközben rosszállóan rázta a fejét. Egy taxis vadul rádudált, s csikorogva fékcsíkkolt mögötte. A kamion szele beburkolta kocsistul, s talán odább is lódította pár centit. A járdán suhancok röhögtek. Az egyik az ölébe célozta a csikkjét, de a karfáról visszapattant a dekk. Az ég is ráunt erre az ácsorgásra. Hiszen futhatna rendes ütemben a végzete felé, ehelyett itt vesztegel ez a semmirekellő. Végére ónos esőt szemelt a nyakába. Így, a gondosan feneke alá gyűrt kapucnit újra előkotorta, a korcnál fogva valahogy rákötötte a fejére, de mindez mit sem ért, mert egy szélroham messzire rántotta, a közelő autók sarat fröcsögő kerekei alá. Az eső kis szilánkjai arcát hasogatták, mikor az ég úgy vélte, jobban ösztökélheti, ha jeget kever e mennyei mixbe. Kikapcsolta a vészvillogókat. Indexelt picit, s elindult. A szél teljes erejével torpantotta. Alig poroszkált a kocsí. Az orkán mellkasán járta a csürdögölóst, a szusz is benne szakadt. Hogy levegőt vehessen, mélyen lehorgasztotta a fejét, s így búbjának formatervezett tojásfelületén szétcsapódott a szellőket. A szemközti forgalomból csak sárgás fehér fénycsíkokat látott a vízfüggönyön keresztül. Az eső földközébe szorította a kipufogógázokat. Fájni kezdett a feje. Szemét folyamatosan dörgölte, a vörös üregek azonban egy minutum alatt megteltek. Megpróbálta kifújni szemgödreiből az ég levét, de nem sok sikerrel. Szinte vakon törte testével, kocsija gyenge erejével az utat. Pedig hol van még az otthona...

Eszébe jutott ösztönének ügyetlen kísérlete, hogy gyökeret verjen a hús-vér világ televényében. A szánalmas ácsingózás valami démoni hang felé, a tökéletes mulandóság felé. Majdnem elnevette magát ezen a torz emléken. Fajankó! Egy előgerinchúros fejlábú. Így nevezte magát a baleset óta. Álló pöccsel... Zöld ággal áthajlani a múlt nyarából a jelen telébe. Ne-vet-sé-ges kísérlet, röhejes végeredménnyel... Megpróbált nem gondolkodni... Ebben segítette az eső monoton kattogása, a szűnni nem akaró motorkórus s halk alapzajként kocsikerekének vizes surrogása. A távolból, mintha a pokol ezer sípja üzenne, egyre erősödött valami konok zaj. Kétszáz löerő négyütemű patája döngette a főutat. Porzott alatta az eső...

A legelviselhetlenebb technók egyike szaggatta a hangfalat. A csajszi épp egy csíkot dolgozott szét a pengével.

– Ne hajts már úgy! Még be kell fékezned, s elszáll az esténk... Ha-ha-ha... Rövid szívószálak gördültek ide s tova a sebességváltó melletti mélyedésben.

– Mindjárt kész! Na, lassabban, te, marha. Nem látod, hogy nem látsz semmit?! Ha-ha...

- Ne rinyálj már, te, néember! Kérsz egy slukkot?
- Bagózz már ide, mit csinállok! Leállhatnánk itt a ligetben, legalább annyi időre...
- Oda kell érn!
- „Mélyből, ahogy a kénkő füstje száll...” Tvu-tvu-tvu...
- Na, kész! Álljunk már meg, bakker!
- Ne szarakodj annyit, told az orrom alá!

A legelviselhetetlenebb technók egyike szaggatta a hangfalat. A csajszi épp egy csíkot tolt a főszer orra alá. Az fél kézzel lavírozott a láthatatlan úton, a másikban a csövecskét próbálta a csík kezdetéhez illeszteni. Száz körül lett volna a start... Szemből éles fényszóró-kécek, az út jobb oldalán valami kékes fénymaszat, köröző sárga csík. Mintha csészealjak... „Kurvaisten!” Padlógáz. A fehér por szétáradt a látótérben. Szitált, szitált. Kinn eső, benn hó... Hatalmas tüsszentés. A kormányra hajolt. Száztíz... Tüszögött tovább, könnyezett belé... „Kurvaisten” Az elhagyott kék maszat megindult. Követte őket, mint mákteadélutánok csészealjai. Jött tántoríthatatlanul. Mintha hangot is adott volna a fény. „Kurvaisten! Gyorsulj már, te gec! Százharminc. A műszerfal csupa hó. A csajszi macskányira tekeredve az anyósülésen. Remeg a szája, remeg a keze, remeg mindene... „Mélyből, ahogy a kénkő füstje száll...” Tvu-tvu-tvu... „Lentről ragadj az égbe! Lentről agyfedezékbe!” Tvu-tvu-tvu... „Kurvaisten... Utolér, a pics...”

Mégis csak nevetséges kísérlet... Zöld ágat hajtani életem telébe. Sosem érek haza... Ítéletidő van... A lámpavascsó szívószála mellett a vörös lében ott csúszkált a fénytől sárgára festett velő. A kettéhasadt koponyát már csak a szakáll s néhány íncafrang tartotta össze. A lány tág pupillákkal leste a közeledő kékes fényeket. Nem érezte a lábát, nem érezhette, hisz nem volt a helyén. Barátja kormányba préselődött arccal ült. Megkezdődött benne a visszafordíthatatlan enyészet.

Percek óta nézegette a vörös lében úszkáló, a járdaszegély oldalán amőbaként szétkenődő, majd újra kerekülő sárgát. Szemmel láthatóan nagy kedvtelése teltt ebben az egysejtűt sejtető játékban. A kigyulladt autóból még vinnyogott a technó. Néha hozányomta a szívószálat a sárgához, amelyben ott derengtek a gének halvány sodratú zsinórjai, s néha arra gondolt, hogy rögvest keresztüldöfi a pofátlanul pöffeszkedő sárgát. Felemelte az italt, a visszafogott kékes fény felé tartotta, s a bíboron átszüremelő világosságfoltokat kémlelte, mintha szenvedéspohara, amit nekünk szán, valamiféle tudást sugalló varázsgömb volna. Elég híg ez a paradicsomlé – gondolta. Ekkor átdöfte a sárga velőt, majd kihúzta a szívószálat, és a nyúlós sárgaság behelhuppant a szilánkos, vörös lébe. Igen, igen – a gravitáció sok mindent megold. Megkönnyebbült, hogy lerázta a tűrhetetlen anyagot. Nem tudta, miért könnyebbült meg ettől, de nyomban az jutott eszébe, hogy a lét értelme csupán annyi, hogy nem figyelünk rá... Egyenletesen, fel-felnevetve távolodott kékes- és kétes fényű, gyermekkori játékszerétől, amit még maga bütykölt a nagy égi szegénység közepette... Kerekei meg-megcsúsztak az út tejnedves búbjain... ❖